

Cuvântul care zidește

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

„IATĂ, TE-AI FĂCUT SĂNĂTOS. DE ACUM SĂ NU MAI PĂCĂTUIEȘTI”

DUMINICA A 4-A DUPĂ PAȘTI
*(Vindecarea slăbănogului
de la Vitezda)*

†) SF. CUV.
IRODION DE LA LAINICI;
SF. MC. TIMOTEI ȘI SOȚIA SA,
MAVRĂ

Dar pe lângă acestea, în Scriptură mai sunt și false minuni, săvârșite de cel care duce lumea în înșelare.

Minunea săvârșită de Domnul Iisus Hristos pune în evidență iubirea fără margini a lui Dumnezeu față de om.

Era o zi de sabbat și Domnul a intrat la Scăldătoarea Vitezda, în traducere Casa Vindecării. A căutat un anume bolnav, care de 38 de ani zăcea în nădejdea că va ajunge și el în scăldătoare când îngerul lui Dumnezeu se cobora și tulbura apa. Dar nimeni nu s-a îndurat în 38 de ani să vină să-l arunce în scăldătoare.

Era un om în vârstă. Dacă socotim anii, cei 38, plus vârsta pe care o avea când s-a îmbolnăvit, ne dăm seama că nimeni nu s-ar fi gândit la el. Dar Dumnezeu, care știe totul, l-a căutat și l-a întrebat: „Voiești să te faci sănătos?” (Ioan 5, 6) El nici măcar nu s-a gândit să-i răspundă, doar s-a văitat că nu are om să-l arunce în scăldătoare. Atunci Mântuitorul i-a spus: „Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă.” (Ioan 5, 8)

Era în zi de sabbat și cărturarii și fariseii căutau să-L acuze pe Mântuitorul și să-L omoare că dezlega sabbata. Atunci cel vindecat a mers la templu să-I mulțumească lui Dumnezeu, iar când Mântuitorul l-a văzut, i-a spus și cauza bolii sale: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău.” (Ioan 5, 14)

Deci păcatul aduce moartea sufletului, distruge echilibrul uman, iar

**Evanghelia acestei Duminici ne vorbește
despre o minune făcută de Domnul Iisus Hristos. În Sfânta Scriptură
sunt nenumărate minuni făcute de Sfânta Treime, de Mântuitorul, de Sfinții Apostoli
și de Sfinții Prooroci. Toate aceste minuni sunt făcute cu o putere dumnezeiască.**

când păcatul greu este repetat la infinit, acesta devine păcat împotriva Duhului Sfânt, de neiertat.

Slăbănogul ne reprezintă pe toți, care datorită păcatului pierdem relația noastră cu Dumnezeu, ne pierdem sănătatea, iar repetarea la infinit a păcatului ne izolează de Dumnezeu și de oameni. Este greu la bătrânețe când ești bolnav și stăruiești în păcate grele, cum ar fi beția, fumatul, curvia, hoția, invidia, lenea. Toate aceste păcate ne izolează și ne face să ne pierdem sufletul.

Slăbănogul de la Vitezda a fost salvat de Dumnezeu, de aceea el a devenit misionar, mergând în lume să vestească ce minune a făcut cu el Dumnezeu. După

Sfinții Părinți, Scăldătoarea Vitezda (locul tămăduirii) este Biserica. Aici avem privilegiul, în Biserică, să-L cunoaștem pe Dumnezeu, să fim aproape de El, să-I ascultăm sfaturile și să ne împărtășim din harul Său prin care ne putem mântui. Biserica ne învață să fugim de păcat ca să nu ne pierdem sufletul. Niciodată nu este prea târziu să te smulgi din cursele vrăjmașului și să te arunci în brațele salvatoare ale lui Dumnezeu ca să poți primi harul Său mântuitor, „Căci în har sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu e de la voi: este darul lui Dumnezeu; Nu din fapte, ca să nu se laude nimeni.” (Efeseni 2, 8) ●

Pr. Dinu Pompiliu

SFÂNȚA CUVIOASĂ MAVRA DE PE CE AHLĂU, OCROTITOAREA CĂPRIOARELOR

**Pe data de 4 mai,
Biserica Română
Ortodoxă
o prăznuiește
pentru
prima dată
pe Sfânta Cuvioasă
Mavra de pe Ceahlău,
una dintre
cele 16 sfinte femei
canonizate
pe 1 iulie 2025
de Sfântul Sinod.**

Înzestrată de la Dumnezeu cu darul înaintevederii, cuvioasa a simțit că momentul trecerii ei la cele veșnice se apropie și, primind Preasfintele Taine, le-a cerut iertare călugărițelor ucenice și le-a îndemnat să îi îngroape trupul neînsuflețit în poiană. După adormirea sa în Domnul, călugărițele ucenice au început să povestească credincioșilor care treceau în acel loc despre viața minunată a cuvioasei monahii Mavra, despre nevoițele duhovnicești și râvna sa cea nemăsurată pentru Împărăția Cerului.

Din scrierile care s-au păstrat de-a lungul vremurilor, Cuvioasa Mavra a trăit într-un tot creștin. Nevoindu-se cu mărime de suflet ani de zile, peste Cuvioasa Mavra a strălucit înțelepciunea Sfintei Scripturi și a scrierilor Sfinților Părinți din care citea și aduna povești duhovnicești atât pentru ea, cât pentru maicile care o căutau și pelerinii care urcau muntele ca s-o asculte și să-i ceară sfat.

Pe de altă parte, deși viețuia în loc retras, Cuvioasa Mavra se afla sub îndrumarea permanentă a unui duhovnic iscusit, spovedindu-se și împărtășindu-se cu multă evlavie.

Mărturiile ale existenței desăvârșite ale Cuvioasei Mavra pot fi găsite, de asemenea, într-o serie de cărți despre istoria monahismului din spațiul moldovenesc sau a spiritualității românești, precum și în unele picturi mănăstirești sau parohiale, ca de exemplu în cele de la Schitul Vovidenia al Mănăstirii Neamț.

Multe din sfintele femei române, cunoscut și necunoscut, au viețuit în munți, fie în schituri, fie în pustie. Toate erau în comuniune cu natura și cu animalele, pe care sfintele de regulă le hrăneau. Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla primea pâinea pe care păsările o aduceau din când în când de la Schitul Sihăstria. Sfânta Mavra era înconjurată de căprioare. Iar o altă sfântă recent canonizată, Sfânta Cuvioasă Elisabeta de la Pasărea, hrănea cerbii, mai ales în perioadele de iarnă, când aceștia nu mai găseau ce să mănânce.

Sfânta Cuvioasă Mavra de pe Ceahlău a fost curând după moartea ei cinstită de mulțime de oameni, iar pentru viața ei desăvârșită chipul ei a fost pictat în biserici și mănăstiri din Moldova. Însă important este faptul că, după adormirea sa, cei care i-au cerut ajutorul au simțit grabnica rezolvare a problemelor pe care le aveau. Așadar, noi cei de azi, după canonizare avem mai mare imbold de a ne ruga sfintei pentru ajutor și luminare. ●

Ana-Maria Gherman

Sfânta s-a născut la sfârșitul secolului XVII, într-un sat de pe Valea Bistriței, în proximitatea Ceahlăului, într-o familie credincioasă, primind la botez numele Născătoarei de Dumnezeu. Încă din fragedă pruncie, Maria trăia în rugăciune și post și săvârșea fapte bune. Evlavia, formată deja acasă, și-a întărit-o participând la viața bisericii din sat și a mănăstirilor și schiturilor din apropiere. Printre schituri pot fi amintite Casiana, Sofia, Schitul lui Silvestru sau „Schitișor”, cum i se mai spunea, și Durău. Multa sa iubire se răsfrângea până și asupra necuvântătoarelor din jur, de care se îngrijea în mod special iarna.

Având-o ca model pe Maica Domnului, Maria a făgăduit să își păstreze curăția trupului, iar peste câțiva ani a părăsit căminul părintesc pentru a urma calea monahismului. Simțind că va găsi un loc al ei într-una dintre sihăstriile situate pe Ceahlău, a pornit la drum prin întunecatul codru. La un moment dat, tânăra femeie s-a întâlnit cu o cuvioasă călugăriță care se nevoia în pustie. Rugând-o să-i dea câteva sfaturi pentru a începe viața monahală cum se cuvine, Maria a auzit de la înțeleapta călugăriță următoarele: „Mergi la Schitul lui Silvestru și acolo vei găsi odihnă sufletului”. Luând aceste cuvinte ca semn de la Sfânta Fecioară, Maria a intrat în obștea Schitului Silvestru, aflat în grija lui Silvestru

ieroschimonașul, unul dintre cei mai înaintați în vârstă sihaștri de pe Ceahlău.

Sora Maria a deprins rapid rânduielile sihăstriei, dovedind smerenie, bucurie și implicare totală în împlinirea ascultărilor date de maica stareță. Mânca și dormea puțin, mulțumindu-se doar cu câțiva peșteți înmuiați în apă și cu legume, seara, și se ruga mult. După câțiva ani, obștea maicilor a luat hotărârea de a o călugări pe sora Maria, aceasta primind numele Mavra. După ce a fost tunsă în monahism, Cuvioasa Mavra a ales să trăiască în nevoițe și mai mari, cerând binecuvântare de la maica stareță să părăsească schitul și să se retragă în pustia Ceahlăului.

În ciuda asprimii nevoițelor (frig iute, vânt puternic și zăpezi mari, la care se adaugă ispite nenumărate de la cel rău), monahia a rămas la fel de blajină, fiind frecvent însoțită de o căprioară, relatează chiar bătrânii din împrejurimile Ceahlăului. Călugărițele din mănăstirile și schiturile din Moldova veneau să îi ceară sfaturi sau să o asculte vorbind despre mântuire și râvna pentru cele sfinte. Cu timpul, ele au dorit să rămână alături de Cuvioasa Mavra, astfel că în acel loc tihnit, Poiana de la Ponoare („Poiana Maicilor”), au ridicat un schit cu hramul Taborului - Schimbarea la Față a Domnului, ajutate fiind de localnicii credincioși din satele de la poalele muntelui.

SFÂNȚA CUVIOASĂ MATRONA DE LA HUREZI, O VIAȚĂ ÎN MĂNĂSTIRE

Din această seară încep primele evenimente liturgice ale proclamărilor locale ale canonizării celor 16 sfinte române: Sfânta Cuvioasă Mavra de pe Ceahlău va fi cinstită în această seară la Mănăstirea Durău printr-o slujbă de priveghere, iar mâine, 4 mai 2026, ziua sfintei, după Sfânta Liturghie, va fi citit Tomosul sinodal de proclamare locală a canonizării Sfintei Cuvioase Mavra de pe Ceahlău, prezentarea icoanei și cântarea Troparului.

Aceleași evenimente liturgice vor avea loc la Mănăstirea Hurezi, în zilele de 4 și 5 mai 2026, în cadrul proclamării locale a canonizării Sfintei Cuvioase Matrona de la Hurezi.

Un copil la mănăstire

Povestea Cuvioasei Matrona de la Hurezi începe cu aproape două secole în urmă, în Ardeal. În Săliștea Sibiului, la 2 august 1852, în familia binecredinciosului cioban Nicolae vine pe lume Maria. Familia sa era una evlavioasă, cu dor de Dumnezeu. Tatăl său, Nicolae Ciupelea, va fi purtat de viață peste mări și țări. Ajuns la poalele Sfântului Munte în timp ce păștea oile, va intra în viața călugărească de aici, fiind impresionat de nevoițele monahilor. Va fi tuns în monahism cu numele Nicodim și va trăi pe lângă Chilia Sfântului Sfințit Mucenic Ipatie al Gangrelor. La vremea potrivită va fi hirotonit ieromonah. Peste ani, un nepot al Cuvioasei Matrona, părintele Teodosie Domnariu, va ajunge și el în Sfântul Munte, tot la Chilia Sfântului Ipatie, unde se va nevoi și unde, mai târziu, va ajunge stareț. Se cunoaște că la această chilie s-a descoperit corespondența dintre Cuvioasa Matrona și nepotul ei, care a păstrat vie amintirea vieții ei până astăzi.

Pe când Cuvioasa Matrona avea 5 ani, a mers cu binecredincioasa ei mamă la Mănăstirea Sărăcinești din Vâlcea pentru spovedanie și rugăciune. Când însă s-a apropiat timpul întoarcerii lor acasă, prunca Maria, mișcată de adierea sfințeniei de aici, nu a mai vrut

să plece, rămânând la mănăstire. Această întâmplare ne amintește Intrarea în templu a Sfintei Fecioare Maria pe când avea 3 ani. Asemenea ei, copila Maria va crește în slujbe și rugăciuni, deslușind tainele Sfintei Scripturi și luând aminte la viața monahiilor. Îndrăgind această viață, hotărăște să se încredințeze cu totul lui Hristos, primind tunderea în îngerescul chip călugăresc sub numele Matrona.

Mutarea în Mănăstirea Hurezi

Nu-i fusese dat să trăiască în Mănăstirea Sărăcinești până la obștescul său sfârșit. Pentru că în anul 1872, în urma secularizării averilor mănăstirești, locașurile monahale au rămas fără mijloace de subzistență. Alături de „Legea secularizării averilor mănăstirești” a fost aprobat în anul 1864 „Decretul organic pentru reglementarea schimei monahiceștii” (Legea călugăriei) care, în afara candidaților cu studii teologice superioare, oprea accesul la viața monahală pentru bărbații sub 60 de ani și pentru femeile sub 50 de ani, această reglementare reducând drastic numărul viețuitorilor din schituri și mănăstiri, limitând îndeplinirea de către acestea a rolului de vetre de spiritualitate, cultură și artă bisericească. Probabil că din aceste măsuri s-a inspirat și regimul comunist când a adoptat cumplitul Decret 410/1959 privitor la viețuitorii mănăstirilor!

Drept consecință, în anul 1872, Mănăstirea Hurezi devine mănăstire de maici, în anul 1873 fiind aduse aici maici de la mănăstirile Sărăcinești,

Mamu, Dintr-un Lemn și Surpatele. Cuviosul Orest Baldovin, ucenic al Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica și iscusit duhovnic al Muntelui Athos, la Chilia Sfântului Ipatie, va fi cel care îl povățuiește pe Episcopul Râmnicului, Atanasie Stoenescu, să strângă la Hurezi această obște de măicuțe pentru continuarea vieții monahale.

Stareță între anii 1923-1925

Printre aceste maici se afla și smerita călugăriță Matrona, care se remarcă printr-o viață de nevoiță și ascultare, nelipsită fiind de la biserică, cu dragoste către toate maicile din obște și foarte milostivă.

Căstigiându-și aprecierea în rândul maicilor pentru viața ei duhovnicească, la 18 aprilie 1923, având vârsta de 71 de ani, este aleasă stareță, îndrumând obștea cu multă dragoste și înțelepciune până în anul 1925. Nu a fost ușor, căci a întâmpinat multe ispite, mai ales în hotărârea de a statornici în mănăstire viața de obște, după regulile și învățăturile Sfinților Părinți. La aceasta s-au împotrivit maicile, unele cântind, altele plecând din mănăstire.

Văzând risipirea maicilor, cu rugăciune, smerenie și încredere în Domnul, va merge la chiliile tuturor monahiilor, îndemnându-le la ascultare, sărăcie de bunăvoie, la trăirea în viața de obște așa cum au trăit toți călugării de-a lungul secolelor.

Apoi, bătrână și bolnavă, Cuvioasa Matroana se retrage din stăreție, sprijinind-o pe noua stareță, vrednica de pomenire schimonahie Epiharia Moisescu, sub care s-a statornicit viața de obște în mănăstire.

Chemarea la veșnicie a Cuvioasei Matrona

În anul 1926, Cuvioasa Matrona, fiind foarte bolnavă, dar având multă credință și evlavie la Maica Domnului, a fost vindecată în chip minunat. Spuneau maicile că era nelipsită ziua și noaptea de la biserică. Cu chipul senin, cu rugăciunea pe buze și cu toiagul în mână, mergea cea dintâi la slujbă.

Știind cu trei zile înainte că firul vieții sale pământeste se va curma, și-a chemat ucenicele, maica Olimpiada și maica Gherasima, cărora le-a dat ultimele povețe, ca un testament pentru toată obștea, amintindu-le de dragostea frățească dintre ele, de smerenie și ascultare, de sărăcia de bunăvoie, de statornicia în mănăstire și nelipsirea de la slujbe.

Cu acestea, s-a pregătit Cuvioasa Matrona să se înfățișeze lui Hristos: s-a

îmbrăcat în hainele de călugărie, s-a culcat pe pat și a rugat să i se citească Acatistul Bunei Vestiri. La sfârșitul acatistului, când ucenica a rostit condacul „Apărătoarei Doamne”, Cuvioasa Matrona a zis și ea: „Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară”. Discret, a plecat și ea la ceruri, chemând-o parcă însoțitoare pe Maica Domnului.

A fost îngropată în cimitirul mănăstirii. Cu timpul, numele său de pe cruce s-a șters, părând că amintirea ei se va stinge în uitare.

Descoperirea moaștelor Cuvioasei Matrona

Prin anii 2023-2024 au avut loc lucrări de restaurare a ansamblului bolniței și de

reorganizare a cimitirului Mănăstirii Hurezi. Așadar a avut loc și strămutarea mai multor morminte. Printre acestea s-au aflat osemintele a patru maici: monahia Maximilia Popescu, stareța mănăstirii între 1874 și 1876; schimonahia Magnezia Popescu Iancu, stareță între 1922 și 1923; schimonahia Fevronia, care nu a fost stareță, și Sfânta Cuvioasă Matrona, stareță între 1923 și 1939. Primele trei monahii au fost găsite în latura de est a mormântului, iar rămășițele pământești ale Cuvioasei Matrona în partea de vest.

Lângă osemintele Cuvioasei Matrona, care s-au mai păstrat și care izvorau mireasmă plăcută, s-a găsit și

cărămida cu numele, anul și data morții - 5 mai 1939.

În aceste zile, Mănăstirea Hurezi, ctitoria Sfântului Domn Martir Constantin Brâncoveanu și a soției sale, Sfânta Doamnă Maria Brâncoveanu – și ea în mănunchiul de sfinte femei a căror proclamare generală a canonizării s-a făcut la 6 februarie 2026 de către PF Părinte Patriarh Daniel, împreună cu un sobor de 17 ierarhi și în prezența mai multor starețe și călugărițe, printre care și cele de la Hurezi – , este în mare sărbătoare. Grădina Maicii Domnului a mai scos la iveală un odor plin de darul Duhului Sfânt, Cuvioasa stareță Matrona. ●

Ultimul mare reprezentant al paisianismului SFÂNTUL CUVIOS IRODION DE LA LAINICI

Cuviosul Irodion, prăznuit azi, 3 mai, este ultimul mare reprezentat al paisianismului, el încercând să transforme Mănăstirea Lainici, în timpul păstoririi sale de peste 40 ani, într-o vatră isihastă de rugăciune și trăire filocalică.

Cuviosul s-a născut în 1821 la București, primind la botez numele Ioan. Pe la vârsta de 20 de ani intră ca viețuitor în obștea Măn. Cernica, atras fiind de viața isihastă ce se trăia aici sub oblăduirea starețului Calinic. În 1846 este tuns în monahism, primind numele Irodion. Odată călugărit, tânărul Irodion conștientizează marea vocație la care a fost chemat adăugând nevoiță peste nevoiță. Era foarte iubitor de frați, nu clevea pe nimeni niciodată, se ferea de orice vorbire de rău, postea foarte mult, dormea doar 3-4 ceasuri pe noapte și făcea sute de metanii pe zi. Prin aceste nevoițe devine foarte iubit de toată obștea, impunând mult respect și apreciere chiar și din partea starețului său.

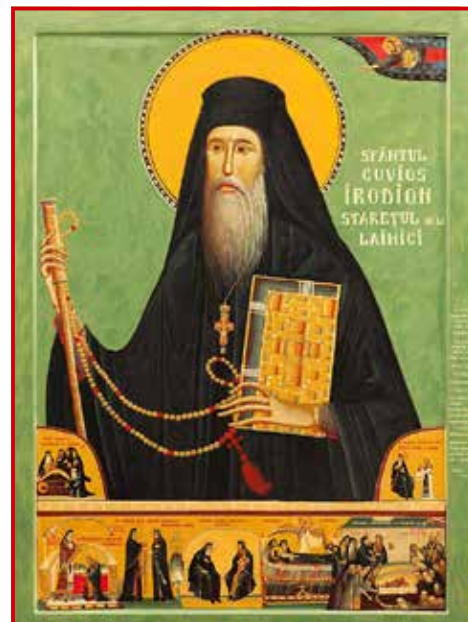
În 1850, starețul Calinic este hirotonit episcop la Râmnicu Vâlcea. Și-a luat cu el mai mulți ucenici pentru a-i fi de ajutor în refacerea episcopiei, care era într-o vizibilă decadere. Printre ucenicii aduși de el era și monahul Irodion, pe care îl trimite la sfârșitul anului 1851 la Schitul Lainici de pe Valea Jiului. Îl va hirotoni diacon și apoi preot în anul 1853, numindu-l ecleziarh. Iar din 1854 îi încredințează stăreția schitului Lainici. Până în 1900 starețul Irodion a păstorit acest schit 41 de ani, cu mici intermitențe, fiind cel mai longeviv stareț.

După moartea duhovnicului său, Sfântul Calinic, episcopul, își va lua ca duhovnic pe ucenicul său, Irodion, starețul de la Lainici. Astfel ucenicul devine duhovnic. Cucerindu-se de evlavie sa, Sfântul Calinic îl va numi „Lucaefărul

de la Lainici”. Simțea o mare ușurare, avea o aleasă încredere și deosebită apreciere la adresa starețului Irodion, Sfântul Calinic venind foarte des la Lainici pentru spovadă și povățuire.

În viața Sfântului Calinic de la Cernica se menționează că, la un moment dat, când acesta era la Râmnicu Vâlcea, s-a ridicat în picioare, a făcut semnul sfintei cruci, a binecuvântat și a spus: „Domnul!” Și atunci cei care erau de față l-au întrebat: „Ce este, Prea Sfințite, ce s-a întâmplat?” La care Sfântul Calinic le-a răspuns: „Starețul Irodion de la Lainici mi-a cerut binecuvântare pentru un lucru”. Cei doi sfinți trecuseră de barierele limbajului pe care noi îl considerăm normal și vorbeau în duh.

Cuviosul Irodion, ca toți marii sfinți, a avut foarte multe ispite din partea confrăților săi, dar pentru că era format în duhul isihast cernican, biruia aceste ispite cu smerenie și cu răbdare. I se duce repede faima, căci devenise făcător de minuni încă din viață. Avea puterea de a alunga duhurile necurate din oameni, îi cunoștea pe toți la prima vedere, spunându-le păcatele lor și ale înaintașilor.

Era văzător cu duhul. Foarte multă lume se vindeca și afla alinare de la el.

Pe 3 mai 1900 Cuviosul Irodion se mută la Domnul. Dezgropat în 1907, i se găsește trupul întreg și neputrezit, asemenea unui sfânt. Este reînhumat, iar în anul 1929 i se mută osemintele. Continuă să facă minuni. În anul 1983 i se caută, fără succes, moaștele. Abia la 10 aprilie 2009, în ajunul prăznuirii Sfântului Calinic de la Cernica, Domnul îngăduie găsierea, mod minunat, a moaștelor sale. ●

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 3 - 10 MAI 2026

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 03.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 06.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ³⁰ -18 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 08.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Litie, Acatist, Molitfele Sf. Vasile cel Mare, ale Sf. Ioan Gură de Aur și ale Sf. Ciprian
Sâmbătă 09.05	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sf. Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 10.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Paști (a Samarinenței) - Utrenia, Sf. Liturghie